

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MELCHIOR WATHELET
prednesené 30. mája 2017¹

Vec C-656/15 P

**Európska komisia
proti**

TV2/Danmark A/S

„Odvolanie – Štátna pomoc – Článok 107 ods. 1 ZFEÚ – Vysielanie vo verejnom záujme – Opatrenia prijaté dánskymi orgánmi v prospech dánskeho vysielateľa TV2/Danmark – Pojem „pomoc poskytovaná členským štátom alebo zo štátnych prostriedkov““

1. Európska komisia sa svojím odvolaním domáha čiastočného zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie TV2/Danmark/Komisia², ktorým tento súd jednak zrušil rozhodnutie Komisie 2011/839/EÚ³ v rozsahu, v akom Komisia konštatovala, že príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 vyplatené spoločnosti TV2/Danmark prostredníctvom fondu TV2 predstavovali štátnu pomoc, a jednak v zostávajúcej časti zamietol žalobu spoločnosti TV2/Danmark A/S (ďalej len „TV2 A/S“), ktorou sa táto spoločnosť domáhala čiastočného zrušenia tohto rozhodnutia. Táto vec súvisí s vecami C-649/15 P a C-657/15 P, ktoré sa tiež týkajú odvolaní podaných proti napadnutému rozsudku a v ktorých dnes tiež prednesiem návrhy. Tiež je podobná veci, v ktorej bol vydaný nedávny rozsudok z 8. marca 2017, Viasat Broadcasting UK/Komisia (C-660/15 P, EU:C:2017:178).

I. Skutkové okolnosti sporu

2. TV2 A/S je dánskou televíznou akciovou spoločnosťou, ktorá bola založená s cieľom nahradiť od 1. januára 2003 na účtové a daňové účely nezávislý štátny podnik TV2/Danmark (ďalej len „TV2“), ktorý bol založený v roku 1986. TV2 A/S je – tak ako jej predchodca TV2 – druhou verejnoprávnu televíznou stanicou v Dánsku, pričom prvou je Danmarks Radio (ďalej len „DR“).

3. Úlohou spoločnosti TV2 A/S je – tak ako bolo predtým úlohou spoločnosti TV2 – poskytovať a šíriť celoštátne a regionálne televízne programy. Šírenie môže prebiehať prostredníctvom rozhlasových zariadení, ako aj satelitných a káblových systémov. Pravidlá upravujúce záväzky služby vo verejnom záujme vzťahujúce sa na spoločnosť TV2 A/S a predtým na spoločnosť TV2 určuje dánsky minister kultúry.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Rozsudok z 24. septembra 2015 (T-674/11, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2015:684).

³ Rozhodnutie z 20. apríla 2011 o opatreniach Dánska (C 2/03) v prospech TV2/Danmark (Ú. v. EÚ L 340, 2011, s. 1; ďalej len „sporné rozhodnutie“).

4. Okrem verejnoprávnych televíznych spoločností pôsobia na dánskom celoštátnom trhu televízneho vysielania aj komerčné televízne spoločnosti. Je to najmä na jednej strane spoločnosť Viasat Broadcasting UK Ltd (ďalej len „Viasat“) a na druhej strane celok tvorený spoločnosťami SBS TV A/S a SBS Danish Television Ltd.

5. TV2 bola založená pomocou úročenej štátnej pôžičky a jej činnosť mala byť – tak ako činnosť spoločnosti DR – financovaná pomocou výťažku z koncesionárskych poplatkov, ktoré platia všetci dánski televízni diváci. Dánsky zákonodarca však rozhodol, že – na rozdiel od spoločnosti DR – bude mať TV2 tiež možnosť využiť najmä výťažok z reklamnej činnosti.

6. Na základe sťažnosti, ktorú 5. apríla 2000 podala spoločnosť SBS Broadcasting SA/TV Danmark, Komisia preskúmala systém financovania spoločnosti TV2 vo svojom rozhodnutí 2006/217/ES z 19. mája 2004 o opatreniach Dánska v prospech [TV2] (Ú. v. EÚ L 85, 2006, s. 1; ďalej len „rozhodnutie TV2 I“). Toto rozhodnutie sa vzťahovalo na obdobie od roku 1995 do roku 2002 a týkalo sa najmä príjmov z koncesionárskych poplatkov a prevodov z fondov určených na financovanie spoločnosti TV2 (fond TV2 a Radiofonden).

7. Po preskúmaní predmetných opatrení Komisia dospela k záveru, že tieto opatrenia predstavovali štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Komisia navyše rozhodla, že uvedená pomoc, ktorú Dánske kráľovstvo od roku 1995 do roku 2002 poskytlo spoločnosti TV2, bola zlučiteľná s vnútorným trhom v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ s výnimkou sumy 628,2 milióna dánskych korún (DKK) (približne 84,45 milióna eur), ktorú Komisia klasifikovala ako „nadmernú kompenzáciu“. Uložila teda Dánskemu kráľovstvu povinnosť vymáhať túto sumu spolu s úrokmi od spoločnosti TV2 A/S, ktorá medzičasom nahradila spoločnosť TV2.

8. Rozhodnutie TV2 I bolo napadnuté štyrmi žalobami o neplatnosť, ktoré podali na jednej strane TV2 A/S (vec T-309/04) a Dánske kráľovstvo (vec T-317/04) a na druhej strane konkurenti spoločnosti TV2 A/S, t. j. Viasat (vec T-329/04) a SBS TV a SBS Danish Television (vec T-336/04).

9. Rozsudkom z 22. októbra 2008, TV2/Danmark a i./Komisia (T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, ďalej len „rozsudok TV2 I“, EU:T:2008:457), Súd prvého stupňa zrušil uvedené rozhodnutie. Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku konštatoval, že Komisia správne konštatovala, že úloha spoločnosti TV2 vo verejnom záujme zodpovedala vymedzeniu služieb všeobecného hospodárskeho záujmu spočívajúcich vo vysielaní. Tiež však konštatoval existenciu viacerých právnych väd rozhodnutia TV2 I, ktoré v konečnom dôsledku mali za následok zrušenie tohto rozhodnutia.

10. Pri skúmaní otázky, či opatrenia, ktorých sa týkalo rozhodnutie TV2 I, zahŕňajú štátne prostriedky, Súd prvého stupňa najmä konštatoval, že Komisia neodôvodnila svoje rozhodnutie v rozsahu, v akom *de facto* zohľadnila ako štátne prostriedky príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996.

11. V nadväznosti na zrušenie rozhodnutia TV2 I Komisia opäť preskúmala predmetné opatrenia. V tejto súvislosti požiadala o vyjadrenie Dánske kráľovstvo a spoločnosť TV2 A/S, pričom jej navyše boli predložené pripomienky tretích osôb.

12. Komisia uviedla výsledok svojho nového skúmania predmetných opatrení v spornom rozhodnutí.

13. Toto rozhodnutie sa týka opatrení prijatých v prospech spoločnosti TV2 od roku 1995 do roku 2002. Komisia však vo svojej analýze zohľadnila aj rekapitalizačné opatrenia prijaté v roku 2004 v nadväznosti na rozhodnutie TV2 I.

14. V spornom rozhodnutí Komisia zopakovala svoje stanovisko, pokiaľ ide o kvalifikáciu predmetných opatrení ako štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ v prospech spoločnosti TV2. Najprv potvrdila, že príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 predstavujú štátne prostriedky, a následne, v súvislosti s overením existencie selektívnej výhody, dospela k záveru, že predmetné opatrenia

nesplňajú druhú a štvrtú podmienku, ktoré požadoval Súdny dvor vo svojom rozsudku z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415). Naproti tomu, zatiaľ čo Komisia v rozhodnutí TV2 I dospela k záveru, že suma 628,2 milióna DKK (približne 84,45 milióna eur) predstavovala nadmernú kompenzáciu, ktorá je nezlučiteľná s článkom 106 ods. 2 ZFEÚ, v spornom rozhodnutí konštatovala, že táto suma predstavovala primeranú kapitálovú rezervu pre spoločnosť TV2 A/S.

15. Článok 1 výroku tohto rozhodnutia znie: „Opatrenia, ktoré vykonalo Dánsko v prospech [TV2] medzi rokmi 1995 a 2002 formou prostriedkov z koncesionárskych poplatkov a iných opatrení, o ktorých sa hovorí v tomto rozhodnutí, sú zlučiteľné s vnútorným trhom v zmysle článku 106 ods. 2 [ZFEÚ].“

II. Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

16. Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 30. decembra 2011 podala TV2 A/S žalobu, ktorou sa domáhala čiastočného zrušenia sporného rozhodnutia.

17. TV2 A/S navrhla, aby Všeobecný súd zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom v ňom Komisia konštatovala, že predmetné opatrenia predstavovali štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

18. TV2 A/S subsidiárne navrhla, aby Všeobecný súd zrušil sporné rozhodnutie najmä z dôvodu, že Komisia v ňom konštatovala, že príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 vyplatené spoločnosti TV2 prostredníctvom fondu TV2 predstavovali štátnu pomoc.

19. Všeobecný súd napadnutým rozsudkom a najmä bodmi 175, 176 a 210 až 220 zrušil sporné rozhodnutie z uvedeného dôvodu a v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

III. O odvolaní

20. Na podporu svojho odvolania uvádza Komisia jediný odvolací dôvod, v rámci ktorého v podstate tvrdí, že Všeobecný súd sa pri skúmaní otázky, či príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996, ktoré boli prevedené zo spoločnosti TV2 Reklame na spoločnosť TV2 prostredníctvom fondu TV2, predstavujú štátnu pomoc, dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keďže podal nesprávny výklad pojmu „štátna prostriedky“ uvedeného v článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

21. Komisiu podporujú Viasat a Dozorný úrad EZVO.

22. TV2 A/S a Dánske kráľovstvo nesúhlasia s argumentáciou Komisie a v podstate tvrdia, že Všeobecný súd zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom ním boli predmetné príjmy klasifikované ako „štátna pomoc“, bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia. TV2 A/S a Dánske kráľovstvo tvrdia, že v tom čase bola kontrola dánskeho štátu nad týmito prostriedkami teoretická, pričom úvahy Komisie vychádzajú z nesprávneho výkladu dánskeho práva. Podľa ich názoru sa Všeobecný súd tým, že porovnal prejednávajúcu vec s rozsudkom z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), vôbec nedopustil nesprávneho právneho posúdenia. Dánske kráľovstvo sa napokon domnieva, že rozlíšenie, ktoré vykonal Všeobecný súd, týkajúce sa predmetných príjmov z reklamy a príjmov z koncesionárskych poplatkov, ktoré boli prevedené z fondu TV2 na spoločnosť TV2, je opodstatnené.

23. Súdny dvor v súlade s článkom 76 ods. 2 svojho rokovacieho poriadku rozhodol, že po skončení písomnej časti konania mal na rozhodnutie dostatok informácií, a preto pojednávanie nebolo potrebné.

A. Úvod

24. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora, ak sa má niečo kvalifikovať ako „pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, vyžaduje sa, aby boli splnené všetky podmienky uvedené v tomto ustanovení.⁴

25. V spomenutom ustanovení sú uvedené štyri podmienky. Po prvé musí ísť o intervenciu zo strany štátu alebo zo štátnych prostriedkov. Po druhé táto intervencia musí byť spôsobilá ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie musí priniesť výhodu svojmu príjemcovi. Po štvrté musí narúšať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže.⁵

26. Odvolanie sa týka len prvej z týchto podmienok, teda toho, že na základe ustálenej judikatúry Súdneho dvora zvýhodnenie možno považovať za „pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ len v prípade, ak po prvé bolo poskytnuté priamo alebo nepriamo zo štátnych prostriedkov a po druhé je pripísateľné štátu.⁶

27. Pokiaľ ide v prvom rade o pripísateľnosť opatrenia, v prejednávanom prípade je nesporné, že verejné orgány sa musia považovať za orgány, ktoré sa podieľali na prijatí tohto opatrenia.⁷

28. Čo sa týka v druhom rade požiadavky, aby sa výhoda priamo alebo nepriamo poskytla zo štátnych prostriedkov, ako vyplýva z ustálenej judikatúry Súdneho dvora, táto požiadavka neznamena, že na to, aby sa výhoda poskytnutá jednému alebo viacerým podnikom mohla považovať za „štátnu pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, je potrebné vo všetkých prípadoch preukázať, že došlo k prevodu štátnych prostriedkov.⁸

29. Podľa judikatúry Súdneho dvora totiž pod tento pojem štátna pomoc okrem výhod priamo poskytovaných štátom patria aj výhody poskytnuté prostredníctvom verejných alebo súkromných inštitúcií, ktoré tento štát zriadil alebo poveril na riadenie pomoci.⁹ Právo Únie totiž nemôže povoliť obchádzanie pravidiel štátnej pomoci samotným vytvorením autonómnych inštitúcií poverených poskytovaním pomoci.¹⁰

30. So zreteľom na tieto úvahy preskúmam, či *Všeobecný súd tým, že rozhodol, že Komisia sa tým, že v spornom rozhodnutí považovala príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 prevedené zo spoločnosti TV2 Reklame na spoločnosť TV2 prostredníctvom fondu TV2 za „štátne prostriedky“, dopustila nesprávneho právneho posúdenia, správne vyložil tento pojem „štátne prostriedky“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.*

4 Pozri rozsudok zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i. (C-206/06, EU:C:2008:413, bod 63, ako aj citovanú judikatúru).

5 Pozri rozsudok z 19. decembra 2013, Association Vent De Colère! a i. (C-262/12, EU:C:2013:851, bod 15, ako aj citovanú judikatúru).

6 Pozri rozsudky zo 16. mája 2002, Francúzsko/Komisia, „Stardust Marine“, (C-482/99, EU:C:2002:294, bod 24), a z 19. decembra 2013, Association Vent De Colère! a i. (C-262/12, EU:C:2013:851, bod 16), ako aj uznesenie z 22. októbra 2014, Elcogás (C-275/13, neuvverejnené, EU:C:2014:2314, bod 21).

7 Pozri rozsudky zo 16. mája 2002, Francúzsko/Komisia, „Stardust Marine“, (C-482/99, EU:C:2002:294, bod 52), a z 19. decembra 2013, Association Vent De Colère! a i. (C-262/12, EU:C:2013:851, bod 17), ako aj uznesenie z 22. októbra 2014, Elcogás (C-275/13, EU:C:2014:2314, bod 22).

8 Pozri najmä rozsudky zo 16. mája 2002, Francúzsko/Komisia, „Stardust Marine“, (C-482/99, EU:C:2002:294, bod 36); z 30. mája 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348, bod 34), a z 19. decembra 2013, Association Vent De Colère! a i. (C-262/12, EU:C:2013:851, bod 19).

9 Pozri rozsudky z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160, bod 58); z 30. mája 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348, bod 26), ako aj z 19. decembra 2013, Association Vent De Colère! a i. (C-262/12, EU:C:2013:851, bod 20).

10 Rozsudok zo 16. mája 2002, Francúzsko/Komisia, „Stardust Marine“, (C-482/99, EU:C:2002:294, bod 23). Pozri tiež judikatúru, ktorá je mimoriadne relevantná v prejednávanom prípade a ktorou sa budem podrobne zaoberať v bodoch 36 a 37 týchto návrhov.

31. Už teraz však treba poukázať na to, že TV2 A/S ani dánska vláda akoukoľvek formou podloženej argumentácie nespochybňujú prvé¹¹ a druhé¹² odôvodnenie poskytnuté Komisiou. Vo svojej odpovedi sa zameriavajú skôr na tretie odôvodnenie¹³, ktoré poskytla Komisia, pričom tvrdia, že TV2 Reklame a fond TV2 slúžili výlučne ako prenosové kanály, ktorých úlohou bolo previesť na spoločnosť TV2 prostriedky inzerentov, pričom dánske orgány sa vôbec nepodieľali na rozhodovaní o takomto využití týchto prostriedkov.

32. Po prvé pritom z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že neexistencia voľnej úvahy správneho orgánu, pokiaľ ide o využitie prostriedkov získaných prostredníctvom verejnoprávnych inštitúcií, je irelevantná, pokiaľ právna úprava, na základe ktorej došlo k prevodu, podrobne stanovuje spôsob, akým sa majú tieto prostriedky poskytnúť [rozsudok z 2. júla 1974, Taliansko/Komisia (173/73, EU:C:1974:71, bod 35), a uznesenie z 22. októbra 2014, Elcogás (C-275/13, neuvverejnené, EU:C:2014:2314, bod 33)].

33. Po druhé zo všeobecnejšieho hľadiska treba podľa môjho názoru v každom prípade zamietnuť argumentáciu spoločnosti TV2 A/S a Dánskeho kráľovstva ako neprípustnú v rámci odvolania, lebo sa vzťahuje predovšetkým na skutkové okolnosti veci a na výklad dánskeho práva¹⁴, a tiež preto, lebo obsahuje nové dôvody – napríklad dôvod, podľa ktorého „je rozhodujúce skutočné ekonomické fungovanie schémy“ –, keďže tieto dôvody vôbec neboli uvedené v konaní pred Všeobecným súdom.

B. Mal Všeobecný súd na základe toho, že TV2 Reklame bola verejnoprávnu spoločnosťou, ktorú vlastnil štát, konštatovať, že predmetné prostriedky predstavovali „štátne prostriedky“?

34. Komisia tvrdí, že Všeobecný súd sa tým, že v bodoch 210 a 211 napadnutého rozsudku neuznal, že prostriedky spoločnosti TV2 Reklame predstavujú štátne prostriedky, hoci táto spoločnosť je verejnoprávnu spoločnosťou, ktorej jediným akcionárom je dánsky štát, a teda dánsky štát ju v celom rozsahu kontroloval a disponoval ňou, dopustil nesprávneho právneho posúdenia, a tak podal príliš restriktívny výklad judikatúry týkajúcej sa pojmu štátne prostriedky verejnoprávnych podnikov.

35. Ako vyplýva z judikatúry, ktorú som citoval vyššie, pre posúdenie otázky, či sú predmetné prostriedky štátnymi prostriedkami v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, je rozhodujúca miera zásahu a kontroly orgánov verejnej moci.

36. Pripomínam, že Súdny dvor v rozsudku zo 16. mája 2002, Komisia/Francúzsko, nazývanom „Stardust Marine“ (C-482/99, EU:C:2002:294, bod 37), rozhodol, že „z judikatúry Súdneho dvora už vyplýva, že [článok 107 ods. 1 ZFEÚ] zahŕňa všetky peňažné prostriedky, ktoré môžu orgány verejnej moci skutočne použiť na podporu podnikov, pričom nie je podstatné, či sú tieto prostriedky trvalou

11 Konkrétne že Všeobecný súd mal na základe toho, že TV2 Reklame bola verejnoprávnu spoločnosťou vo vlastníctve štátu, konštatovať, že predmetné prostriedky predstavovali „štátne prostriedky“.

12 Konkrétne že dánske orgány poverili spoločnosť TV2 Reklame a fond TV2 správou toku príjmov z reklamy od inzerenta do spoločnosti TV2, a teda správou schémy pomoci.

13 Konkrétne že dánske orgány mali určitú mieru voľnej úvahy pri rozhodovaní o tom, či a do akej miery sa príjmy z reklamy prevedú na spoločnosť TV2.

14 Rozsudok z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217, body 78 a 79, ako aj citovaná judikatúra). V bodoch 181 až 186 napadnutého rozsudku totiž Všeobecný súd pripomenul dánske právne predpisy tak, ako boli opísané v spornom rozhodnutí, pričom nespochybnil tieto skutkové zistenia, ale len vyvodil (podľa môjho názoru nesprávne) právne dôsledky z okolností, ktoré Komisia preukázala v uvedenom rozhodnutí.

súčasťou majetku štátu. V dôsledku toho, aj keď sumy zodpovedajúce predmetnému opatreniu nie sú trvalým spôsobom vo vlastníctve štátnej pokladnice, skutočnosť, že sú stále pod verejnou kontrolou, a teda k dispozícii príslušným vnútroštátnym orgánom, stačí na to, aby sa považovali za štátne prostriedky¹⁵.

37. Súdny dvor v bode 38 toho istého rozsudku rozhodol, že „Komisia tým, že v spornom rozhodnutí konštatovala, že prostriedky verejnoprávnych podnikov, akými sú prostriedky spoločnosti Crédit Lyonnais a jej dcérskych spoločností, patrili pod kontrolu štátu, a teda štát ich mal k dispozícii, nepodala nesprávny výklad pojmu ‚štátne prostriedky‘ uvedeného v [článku 107 ods. 1 ZFEÚ]. Štát totiž môže veľmi dobre prostredníctvom svojho rozhodujúceho vplyvu na také podniky orientovať používanie ich zdrojov prípadne na financovanie osobitných výhod v prospech iných podnikov“ [pozri tiež rozsudok zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i. (C-206/06, EU:C:2008:413, bod 66)].

38. Poukazujem tiež na bod 25 rozsudku z 19. decembra 2013, Association Vent De Colère! a i. (C-262/12, EU:C:2013:851), podľa ktorého „finančné prostriedky pochádzajúce z povinných príspevkov uložených právnou úpravou členského štátu, ktoré sú spravované a rozdeľované v zmysle tejto právnej úpravy, sa môžu považovať za štátne prostriedky v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, aj keď sú ich správou poverené subjekty, ktoré nie sú verejnými orgánmi“¹⁶.

39. V prejednávacom prípade je pritom nesporné, že štát (Dánske kráľovstvo) bol jediným akcionárom akciovej spoločnosti TV2 Reklame, keďže základné imanie tejto spoločnosti upísal štát a minister kultúry mal schvaľovať stanovy tejto spoločnosti a ich zmeny. Štát preto v celom rozsahu ovládal spoločnosť TV2 Reklame.¹⁷

40. Skutočnosť, že – ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, ktorú som citoval vyššie – prostriedky verejnoprávnej spoločnosti, ktorú v celom rozsahu vlastní a ovláda štát, sú štátnymi prostriedkami v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, je podľa môjho názoru postačujúcim dôvodom na to, aby som navrhol zrušenie napadnutého rozsudku. Pre úplnosť preskúmam ďalšie dôvody, na základe ktorých dospejem k rovnakému záveru.

C. Pôvod prostriedkov nie je rozhodujúci

41. Všeobecný súd v napadnutom rozsudku (body 202 a 203) spomenul rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 1996, Air France/Komisia (T-358/94, EU:T:1996:194). V tejto veci dcérska spoločnosť francúzskej osobitnej verejnoprávnej inštitúcie zriadenej zákonom (Caisse des dépôts et consignations-participations, ďalej len „CDC-P“) nadobudla takmer celé základné imanie spoločnosti Air France a vznikla otázka, či prostriedky použité na účely tohto nadobudnutia možno považovať za štátne prostriedky, lebo išlo o súkromné prostriedky, ktoré uvedená verejnoprávna inštitúcia len spravovala, keďže vkladatelia týchto prostriedkov mohli kedykoľvek požiadať o ich vrátenie.

15 Súdny dvor poukázal na rozsudok zo 16. mája 2000, Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia (C-83/98 P, EU:C:2000:248, bod 50). Treba totiž uviesť, že „lottery proceeds (even if the operation is run by a private company), part of which are allocated by law to a fund, amount to ‚State resources““. Pozri PESARESI, N., VAN DE CASTEELE, K., FLYNN, L., SIATERLI, C. (eds.): *EU Competition Law, Volume IV, State Aid, Book One*. Claeys & Casteels, 2016, s. 213. Pozri rozhodnutia Komisie z 9. apríla 2002, Povolenie štátnej pomoci v rámci ustanovení článkov 87 a 88 [ES] – Prípady, ku ktorým nemá Komisia námietky (vo veciach N 560/01 a NN 17/02, Brighton West Pier) (Ú. v. ES C 239, 2002, s. 2), a z 27. mája 2003, Povolenie štátnej pomoci v rámci ustanovení článkov 87 a 88 [ES] – Prípady, ku ktorým nemá Komisia námietky, (vo veci NN 11/02, UK National Heritage Memorial Fund (Ú. v. EÚ C 187, 2003, s. 9).

16 Pozri tiež rozsudok z 2. júla 1974, Taliansko/Komisia (173/73, EU:C:1974:71, bod 35). Pozri LATULLAIE, F.: *L'obligation d'achat d'électricité éolienne, une aide d'État?* In: *Dr. env.*, júl – august 2012, č. 23, s. 242; DURAND, E.: *L'affaire Vent de Colère: une légère brise avant la tempête*. In: *JCP A*, 2013, č. 48, s. 2345, a RONZANO, A.: *Notion d'intervention ou de ressources d'État*. In: *RDLC*, 3-2013, č. 53647.

17 Pozri odôvodnenia 80, 89 a 90 sporného rozhodnutia. § 31 ods. 1 dánskeho konsolidovaného zákona č. 578 o rozhlasovom a televíznom vysielaní (Bekendtgørelse af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, konsolidovaný zákon č. 578) z 24. júna 1994 (ďalej len „zákon z roku 1994“) (príloha A.4 k odvolaniu, strana 99) znie: „Minister kultúry zriadi akciovú spoločnosť poverenú predajom reklamného priestoru spoločnosti TV2 (TV2 Reklame A/S). Základné imanie tejto spoločnosti upíše štát. Minister schvaľuje stanovy spoločnosti a ich zmeny.“

42. Zatiaľ čo podľa francúzskych orgánov bola CDC-P inštitúciou nezávislou od vlády, Všeobecný súd v napadnutom rozsudku pripomenul, že Súd prvého stupňa v rozsudku z 12. decembra 1996, *Air France/Komisia* (T-358/94, EU:T:1996:194), rozhodol, že článok 107 ods. 1 ZFEÚ zahrňa všetky peňažné prostriedky, ktoré *môže* verejný sektor skutočne použiť na podporu podnikov z dôvodu, že tieto prostriedky ovláda, pričom nie je podstatné, či sú tieto prostriedky trvalou súčasťou majetku tohto sektora.

43. Všeobecný súd potom v bodoch 205 až 207 napadnutého rozsudku konštatoval, že toto pravidlo bolo následne potvrdené v rozsudku Súdneho dvora zo 16. mája 2000, *Ladbroke Racing/Komisia* (C-83/98 P, EU:C:2000:248).

44. V bode 208 napadnutého rozsudku Všeobecný súd potom z judikatúry citovanej v bode 201 toho istého rozsudku¹⁸, vykladanej v spojení s rozsudkami z 12. decembra 1996, *Air France/Komisia* (T-358/94, EU:T:1996:194), a *Ladbroke Racing/Komisia* (C-83/98 P, EU:C:2000:248), prekvapivo vyvodil, že prostriedky, ktoré pochádzajú od tretích osôb, môžu predstavovať štátne prostriedky *bud' pod podmienkou*, že ich vlastníci ich dobrovoľne dali k dispozícii štátu (ako to urobili vkladatelia CDC-P v uvedenom rozsudku *Air France/Komisia*), *alebo pod podmienkou*, že ich vlastníci sa ich vzdali (ako to bolo v prípade výhier, na ktoré si výhercovia neuplatnili nárok, vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok *Ladbroke Racing/Komisia*), a následne z toho v bodoch 211 a 212 napadnutého rozsudku vyvodil, že príjmy z reklamy, o ktoré ide v prejednávacom prípade, pochádzali od inzerentov, ktorí si kúpili reklamný priestor spoločnosti TV2, a že tieto prostriedky teda nemožno považovať za prostriedky spadajúce pod kontrolu dánskeho štátu, lebo ich vlastníci ich dobrovoľne nedali k dispozícii štátu ani sa týchto prostriedkov ich vlastníci nevzdali a v skutočnosti ich nespravoval štát.

45. S týmito úvahami nesúhlasím, a to z dvoch dôvodov.

1. Pôvod prostriedkov vo všeobecnosti

46. V rozpore s tým, čo sa uvádza v napadnutom rozsudku, pôvod konkrétnych prostriedkov a ich pôvodne súkromný charakter (v prejednávacom prípade peňazí, ktoré zaplatili spoločnosti, ktoré mali záujem o odvysielanie reklamy na televíznej stanici TV2) sú nepodstatné, pokiaľ ide o skúmanie právnej otázky, či prevedené prostriedky, ktoré sa nachádzajú v držbe a pod kontrolou subjektu, ktorého výlučným vlastníkom je štát, predstavujú „štátne“ prostriedky.

47. Všeobecný súd sa teda dopustil nesprávneho právneho posúdenia (najmä v bodoch 208, 211 a 212 napadnutého rozsudku) tým, že zdôraznil iné faktory než samotné prostriedky (a osobitne ich pôvod).

48. Článok 107 ods. 1 ZFEÚ totiž „zahrňa všetky peňažné prostriedky, ktoré môžu orgány verejnej moci skutočne použiť na podporu podnikov, pričom nie je podstatné, či sú tieto prostriedky trvalou súčasťou majetku štátu. V dôsledku toho, aj keď sumy zodpovedajúce predmetnému opatreniu nie sú trvalým spôsobom vo vlastníctve štátnej pokladnice, skutočnosť, že sú stále pod verejnou kontrolou, a teda k dispozícii príslušným vnútroštátnym orgánom, stačí na to, aby sa považovali za štátne prostriedky“¹⁹.

49. Skutočnosť, že je nepodstatné, či ide o prostriedky získané z činnosti podniku alebo o prostriedky prevedené štátom, pokiaľ spadajú pod kontrolu štátu a sú mu k dispozícii [rozsudok zo 16. mája 2002, *Komisia/Francúzsko „Stardust Marine“* (C-482/99, EU:C:2002:294, bod 38)], jednoznačne potvrdzuje bod 33 rozsudku z 8. mája 2003, *Taliansko a SIM 2 Multimedia/Komisia* (C-328/99 a C-399/00,

¹⁸ Rozsudky z 30. mája 2013, *Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE* (C-677/11, EU:C:2013:348, bod 35, ako aj citovaná judikatúra), a z 15. januára 2013, *Aiscat/Komisia* (T-182/10, EU:T:2013:9, bod 104).

¹⁹ Rozsudok z 10. novembra 2011, *Elliniki Nafpigokataskavastiki a i./Komisia* (T-384/08, neuvverejnený, EU:T:2011:650, bod 87, ako aj citovaná judikatúra).

EU:C:2003:252), ktorý znie: „finančné prostriedky spoločnosti, ktorá sa spravuje súkromným právom, ako je Friulia, ktorej základné imanie v rozsahu 87 % vlastní verejnoprávny subjekt, akým je región Friuli-Venezia Giulia, a ktorá vystupuje pod kontrolou tohto subjektu, možno považovať za štátne prostriedky v zmysle [článku 107 ods. 1 ZFEÚ].... Skutočnosť, že Friulia použila svoje vlastné prostriedky, je v tomto smere irelevantná. Na to, aby sa tieto prostriedky považovali za štátne prostriedky, totiž stačí, aby boli stále pod verejnou kontrolou, a teda k dispozícii príslušným orgánom verejnej moci, ako je to v prejednávanej príhode“ [pozri tiež rozsudok z 21. marca 1991, Taliansko/Komisia (C-303/88, EU:C:1991:136, body 11 až 14)].

50. Ešte spomeniem rozsudok zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i. (C-206/06, EU:C:2008:413). V bode 70 tohto rozsudku Súdny dvor poznamenal: „nie je dôležité, že táto určená spoločnosť bola centrárou pre výber poplatku, správcou vybraných prostriedkov a príjemcom časti týchto prostriedkov. Mechanizmus zavedený zákonom, najmä vyúčtovania potvrdené auditorom, totiž umožňovali odlišovať tieto rozdielne úlohy a kontrolovať použitie prostriedkov. Z uvedeného vyplýva, že až do okamihu, keď si táto určená spoločnosť prideliť sumu 400 miliónov [holandských guldenov (NLG) (181 512 086,40 eura)], a po tomto pridelení s ňou voľne nakladá, zostáva uvedená suma pod verejnou kontrolou, čiže disponujú ňou vnútroštátne orgány, čo postačuje na považovanie sumy za štátne prostriedky“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

51. Už v roku 1993 generálny advokát Darmon²⁰ uvažoval o „ustanovení štátneho pôvodu, ktoré by ukladalo jednotlivcom – spotrebiteľom, pracovníkom, obchodným spoločnostiam alebo súkromným osobám akejkoľvek inej kategórie – povinnosť uhrádzať určité sumy danému podniku alebo danému priemyselnému odvetviu“. Podľa jeho názoru z „ratio legis“ článku [107], ktorým je zachovať rovnaké podmienky hospodárskej súťaže medzi hospodárskymi subjektmi, ktoré medzi sebou súťažajú, vyplýva, že také opatrenie by sa malo považovať za pomoc. „Štátny“ charakter v zmysle článku [107] ods. 1 sa týka skôr orgánu, ktorý prijal opatrenie – štátu a jeho inštitúcií –, čím narušil bežné trhové podmienky, než inštitúcie alebo osoby, ktorá financuje pomoc. Príjmy štátu zabezpečujú súkromné osoby prostredníctvom priamych alebo nepriamych daní a v konečnom dôsledku – bez ohľadu na povahu a počet sprostredkujúcich subjektov – pomoc vo väčšej či menšej miere v každom prípade financujú jednotlivci a hospodárske subjekty. Domnievam sa, že – ako Súdny dvor uviedol v rozsudku [z 22. marca 1977, Steinike a Weinlig (78/76, EU:C:1977:52)] – je potrebné zohľadniť najmä vplyv pomoci na zvýhodnené podniky alebo výrobcov.... Pôvod finančných prostriedkov teda netreba osobitne zohľadniť. ... Pokiaľ je podnik zvýhodnený v dôsledku výnimky, ktorá vyplýva z konkrétneho postupu štátu, bez ohľadu na pôvod finančných prostriedkov, má to vplyv na podmienky hospodárskej súťaže, a teda sa musia uplatniť články [107 a 108 ZFEÚ].“

52. Tiež súhlasím s tým, čo Komisia uvádza vo svojom oznámení o pojme štátna pomoc²¹, teda že „pôvod zdrojov nie je relevantný, pokiaľ pred ich priamym alebo nepriamym presunom príjmom sa dostanú pod verejnú kontrolu, a vnútroštátne orgány ich teda majú k dispozícii,^[22] a to ani vtedy, keď sa príslušné zdroje nestanú majetkom orgánu verejnej moci^[23]. ... Presun štátnych zdrojov je... prítomný vtedy, keď poplatky zaplatené súkromnými osobami prechádzajú cez verejný alebo súkromný subjekt, ktorý je poverený ich postupovať príjmom. Platí to... aj vtedy, keď je súkromný subjekt zo zákona poverený výberom týchto poplatkov v mene štátu a ich postupovaním príjmom, ale nesmie

20 Pozri návrhy, ktoré predniesol 17. marca 1993 vo veci Sloman Neptun (C-72/91 a C-73/91, EU:C:1992:130, body 40 a 41; pozri však tiež body 12 až 46). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol 25. novembra 1992 vo veci Kirsammer-Hack (C-189/91, EU:C:1992:458, body 18 až 27), aj keď v tom čase Súdny dvor odmietol tento výklad a zaujal obmedzenejší prístup.

21 Oznámenie Komisie o pojme „štátna pomoc“ uvedenom v článku 107 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú. v. EÚ C 262, 2016, s. 13 a nasl.).

22 Rozsudky zo 16. mája 2000, Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia (C-83/98 P, EU:C:2000:248, bod 50, a zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord (C-206/06, EU:C:2008:413, bod 70).

23 Komisia citovala rozsudok z 12. decembra 1996, Air France/Komisia (T-358/94, EU:T:1996:194, body 65, 66 a 67), na základe čoho uviedla, že v súvislosti s pomocou, ktorú poskytla Caisse des Dépôts et Consignations a ktorá bola financovaná z dobrovoľných vkladov súkromných občanov, ktorí si tieto vklady mohli kedykoľvek vybrať. Táto skutočnosť nemala vplyv na záver, že tieto finančné prostriedky boli štátnymi zdrojmi, pretože táto inštitúcia ich mohla použiť zo zostatku pochádzajúceho z vkladov a výberov, ako keby ich mala trvale k dispozícii“. Pozri aj rozsudok zo 16. mája 2000, Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia, C-83/98 P, EU:C:2000:248, bod 50.

používať výnosy z týchto poplatkov na iné účely ako na tie, ktoré sú stanovené v zákone. Predmetné sumy v tomto prípade zostávajú pod verejnou kontrolou a sú teda k dispozícii vnútroštátnym orgánom, čo je dostatočným dôvodom na to, aby sa považovali za štátne zdroje [rozsudok zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord (C-206/06, EU:C:2008:413, body 69 až 75)]. Keďže táto zásada platí pre verejné i súkromné subjekty poverené výberom poplatkov a spracovaním platieb, zmena postavenia sprostredkovateľa z verejného na súkromný subjekt nie je z hľadiska kritéria štátnych zdrojov relevantná, ak štát tento subjekt aj naďalej prísne monitoruje^[24]“.

53. O úplne odlišnú situáciu išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 15. júla 2004, Pearle a i. (C-345/02, EU:C:2004:448), v ktorého bode 37 Súdny dvor rozhodol, že „zo spisu vyplýva, že iniciatíva organizovať a usporiadať predmetnú kampaň *pochádza od [Nederlandse Unie van Opticiens], súkromného združenia optikov, a nie teda od HBA [(Hoofdbedrijfschap Ambachten), verejnoprávnej profesijnej organizácie]. ... HBA slúžila iba ako nástroj na uloženie a použitie vyzbieraných poplatkov v prospech obchodného cieľa, ktorý vopred stanovili členovia príslušného profesijného odvetvia, ktorý v žiadnom prípade nebol súčasťou politiky definovanej holandskými úradmi*“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

54. Aby som uviedol ďalší príklad rovnakého druhu, poukazujem na rozhodnutie Komisie vo veci „Univerzálne bankové služby“²⁵. V bode tohto rozhodnutia 23 Komisia poznamenáva: „*Príspevky, ktoré zaplatia banky (t. j. súkromnoprávne podniky) banke POCA ako dôkaz svojej spoločenskej zodpovednosti, sú dobrovoľné. V praxi neposkytnú tieto príspevky všetky banky. Vybraté príspevky prejdú len cez ruky štátu, ktorý nemá diskrečnú právomoc rozhodnúť o ich rozdelení (t. j. príspevky nekontroluje štát). Príspevky sa v celom rozsahu prevedú banke POCA. Z tohto dôvodu nepredstavujú štátne zdroje (hoci prejdú cez ruky štátu predtým, než sa poskytnú konečnému príjemcovi) a nepredstavujú pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ („The contributions which will be paid by the banks [i.e. by private undertakings] to the POCA bank as evidence of their social responsibility are voluntary. In practice, not all banks are contributing. The funds collected pass simply through the hands of the State who has no discretion for their allocation [i.e. those contributions are not controlled by the State]. They are transferred integrally to the POCA bank. They therefore do not constitute State resources [even if they pass through the hands of the State en route to the ultimate beneficiary] and are not an aid under [Article 107(1) TFEU]*“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

2. Požiadavka konkrétneho pôvodu prostriedkov

55. Všeobecný súd sa v bode 208 napadnutého rozsudku nesprávne pokúsil vyvodiť z dvoch predmetných rozsudkov Súdneho dvora záver, že na to, aby sa prostriedky pochádzajúce od tretích osôb považovali za štátne prostriedky, musí byť splnená jedna z dvoch „nových“ a dodatočných podmienok (pozri bod 44 týchto návrhov).

56. Domnievam sa (tak ako Komisia), že vyššie citovaná judikatúra neobsahuje nijaký dôkaz, ktorý by umožnil dospieť k záveru, že prostriedky verejnoprávných podnikov by sa mali považovať za štátne prostriedky v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ len vtedy, ak ich buď ich vlastníci dobrovoľne dali k dispozícii štátu, alebo sa týchto prostriedkov ich vlastníci vzdali a v skutočnosti ich spravuje štát.

24 Pozri rozhodnutie Komisie 2011/528/EÚ o štátnej pomoci C 24/09 (ex N 446/08) –Štátna pomoc pre energeticky náročné podniky, zákon o Ekoenergii, Rakúsko (Ú. v. EÚ L 235, 2011, s. 42), odôvodnenie 76, potvrdené rozsudkom z 11. decembra 2014, Rakúsko/Komisia (T-251/11, EU:T:2014:1060) (tento rozsudok nebol napadnutý odvolaním).

25 Rozhodnutie N 514/2001 z 13. februára 2002, Povolenie štátnej pomoci v rámci ustanovení článkov 87 a 88 [ES] – Prípady, ku ktorým nemá Komisia námietky (Modernizácia systému vyplácania dávok a poskytovanie prístupu k univerzálnym bankovým službám prostredníctvom poštových úradov) (Ú. v. ES C 186, 2003, s. 17, bod 23).

57. V každom prípade to vôbec nevyplýva z judikatúry, ktorá je relevantná za okolností prejednávanej veci, konkrétne z rozsudku zo 16. mája 2002, Francúzsko/Komisia, „Stardust Marine“, (C-482/99, EU:C:2002:294, body 37 a 38), ktorý bol navyše vydaný po dvoch rozsudkoch, z ktorých vychádza napadnutý rozsudok.

58. Okrem toho, ako poznamenal Dozorný úrad EZVO, zatiaľ čo druhá z podmienok, ktoré uviedol Všeobecný súd (podmienka vzdania sa prostriedkov), zjavne vôbec nesúvisí s okolnosťami prejednávanej veci, prvá (dobrovoľné poskytnutie) je dokonca v rozpore s neskoršou judikatúrou Všeobecného súdu.

59. Všeobecný súd (šiesta komora) totiž vo svojom rozsudku z 27. septembra 2012, Francúzsko/Komisia (T-139/09, EU:T:2012:496), ktorý nebol napadnutý odvolaním, rozhodol (v bodoch 63 a 64), že samotná okolnosť, že schéma dotácií je financovaná sčasti dobrovoľnými príspevkami súkromného pôvodu, nestačí na popretie existencie štátnych prostriedkov, keďže relevantným kritériom nie je pôvod prostriedkov, ale stupeň zásahu orgánu verejnej moci do definovania predmetných opatrení a spôsobov ich financovania, a to aj v prípade, ak príspevky nemajú povinnú povahu.

D. Rozhodujúca je kontrola orgánov verejnej moci

60. Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že na to, aby sa predmetné prostriedky považovali za „štátne prostriedky“, stačí, aby boli „stále pod verejnou kontrolou, a teda k dispozícii príslušným vnútroštátnym orgánom“ (pozri bod 48 týchto návrhov).

61. V tejto súvislosti sa domnievam, že Všeobecný súd sa v bodoch 212, 214 a 215 napadnutého rozsudku tým, že v rámci posudzovania otázky, či dánsky štát prostredníctvom fondu TV2 vykonával kontrolu nad prostriedkami prevedenými zo spoločnosti TV2 Reklame na spoločnosť TV2, podal príliš restriktívny výklad pojmu „kontrola“, dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

62. Všeobecný súd totiž zdôraznil len možnosti zásahu štátu v súvislosti s príjmami z reklamy v rámci prevodu prostriedkov z fondu TV2 na spoločnosť TV2 a nevzal do úvahy vplyv vykonávaný štátom v rámci prevodu zisku zo spoločnosti TV2 Reklame na fond TV2 (pozri tiež odôvodnenia 80 a 81 sporného rozhodnutia).

63. Z argumentácie Všeobecného súdu uvedenej v bodoch 214 až 217 napadnutého rozsudku totiž zrejme vyplýva, že o štátne prostriedky by mohlo ísť len vtedy, ak by minister kultúry v prejednávanej veci mal právomoc prideliť prostriedky spoločnosti TV2 Reklame, v prípade ktorých by rozhodol, že budú zadržané na iný účel, než je prevod do fondu TV2, pričom ich vyplatenie fondu TV2 bez toho, aby tento fond bol povinný previesť ich na spoločnosť TV2, neumožňuje považovať ich za „štátne prostriedky“.

64. Ako pritom Komisia správne poznamenáva, Všeobecný súd v napadnutom rozsudku (bod 182) sám uvádza, že z § 29 ods. 2 zákona z roku 1994 vyplýva, že fond TV2 bol financovaný zo zisku z reklamy spoločnosti TV2. Z toho istého ustanovenia tiež vyplýva, že o tom, aká časť zisku spoločnosti TV2 Reklame sa má previesť do fondu TV2, rozhodoval minister kultúry.²⁶ Ako Všeobecný súd uviedol

²⁶ § 29 ods. 1 tohto zákona stanovuje, že časť koncesionárskych poplatkov, ktoré sú povinní platiť vlastníci rozhlasových a televíznych prijímačov, pripadajúca na spoločnosť TV2 sa prevádza do osobitného fondu s názvom „fond TV2“, ktorý spravuje ústredné riaditeľstvo.

v bode 181 napadnutého rozsudku a ako sa uvádza v odôvodnení 81 sporného rozhodnutia, časť celkového zisku spoločnosti TV2 Reklame, ktorá sa nepreviedla do fondu TV2, mohol minister kultúry – so súhlasom výboru Folketing (dánsky parlament) pre financie – použiť na splácanie štátnej záruky vydananej v minulosti *alebo na kultúrne účely* (pozri § 33 zákona z roku 1994²⁷).

65. Štát preto disponoval všetkými právami a úplnou kontrolou vo vzťahu k zisku spoločnosti TV2 Reklame a *priamo z právnych predpisov* vyplývalo, že tieto prostriedky môžu slúžiť na iné ciele, než je ich prevod do fondu TV2.

66. Keďže minister kultúry mal možnosť rozhodnúť, že prostriedky sa použijú na iný účel, než je prevod do fondu TV2, treba konštatovať, že štát kontroloval tieto prostriedky, bez ohľadu na to, ako minister kultúry v skutočnosti rozhodol o použití týchto prostriedkov počas daného roka.

67. Okrem toho len minister kultúry mohol rozhodovať o sume, ktorá sa má v danom roku previesť z fondu TV2 na spoločnosť TV2, keďže prevod prostriedkov z fondu TV2 na spoločnosť TV2 sa mohol uskutočniť len v súlade s rámcovým rozpočtom spoločnosti TV2, ktorý stanovoval minister kultúry.²⁸

68. Preto súhlasím s Komisiou v tom, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia jednak tým, že pri skúmaní existencie štátnych prostriedkov²⁹ nevzal do úvahy skutočnosť, že štát disponoval všetkými právami a úplnou kontrolou vo vzťahu k prostriedkom spoločnosti TV2 Reklame a mohol rozhodnúť, či sa tieto prostriedky majú previesť do fondu TV2 alebo použiť na iné, napríklad kultúrne účely, a jednak tým, že nezohľadnil skutočnosť, že štát v celom rozsahu kontroloval prostriedky fondu TV2, a tak mohol jednostranne rozhodnúť o tom, kedy sa majú tieto prostriedky previesť na spoločnosť TV2, ako aj o výške tohto prevodu.

E. Všeobecný súd nesprávne vyložil rozsudok z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160)

69. Na odôvodnenie svojej argumentácie, podľa ktorej verejná kontrola vykonávaná dánskymi orgánmi nepostačovala na to, aby sa predmetné prostriedky mohli považovať za štátne prostriedky, Všeobecný súd prirovnal prejednávajúcu vec k veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160).

70. Pripomínam, že o „štátne prostriedky“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ ide vtedy, keď prostriedky, ktoré majú súkromný pôvod, prechádzajú cez fond pod verejnou kontrolou.

71. Súdny dvor rozhodol, že financovanie povinnosti nákupu elektrickej energie prostredníctvom poplatku uloženého odberateľom elektrickej energie, ktorý prechádza cez fond pod kontrolou štátu, predstavuje intervenciu zo štátnych prostriedkov.³⁰

27 Pozri tiež odôvodnenia 81 a 84 sporného rozhodnutia. Podľa § 33 zákona z roku 1994 (príloha A.4 k odvolaniu, strana 99) „minister kultúry môže so súhlasom výboru Folketing pre financie použiť časť celkového zisku spoločnosti TV2 Reklame, ktorá sa nepreviedla do fondu TV2, na splácanie štátnej záruky vydananej v minulosti alebo na kultúrne účely“.

28 § 30 zákona z roku 1994 (príloha A.4 k odvolaniu, strany 98 a 99) vo svojich odsekoch 1 až 3 stanovuje, že „všetky činnosti spoločnosti TV2 sa financujú z prostriedkov prevedených z fondu TV2 v súlade s rámcovým rozpočtom, ktorý stanovuje minister kultúry, a z príjmu z predaja programov a iných služieb, zo subvencií atď.“, že „na zabezpečenie výkonu činností spoločnosti TV2 sa zriaďuje štátna záruka, ktorej výšku určí minister so súhlasom výboru Folketing pre financie,“ a že „pokiaľ všetky programové činnosti nemožno vykonávať pomocou príjmov uvedených v odseku 1, ústredné riaditeľstvo môže so súhlasom ministra využiť štátnu záruku. Táto záruka zabezpečuje úvery poskytnuté fondu TV2 a uhrádza a spláca ju fond“.

29 Komisia pripomína svoje prvé tvrdenie, podľa ktorého prostriedky, o ktoré ide v prejednávacom prípade, sú štátnymi prostriedkami už len preto, lebo pochádzajú od verejnoprávnej spoločnosti kontrolovanej štátom, a poznamenáva, že na základe jej tvrdení a jej záveru sa nemožno domnievať, že podľa jej názoru je potrebné vykonať takú analýzu. S týmto názorom súhlasím (pozri bod 40 týchto návrhov).

30 Rozsudok zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i. (C-206/06, EU:C:2008:413). Pozri FROMONT, M., CARTIER-BRESSON, A.: Fasc. 256: Aides économiques. – Notion. Typologie. In: *JurisClasseur Administratif*, 20. januára 2015, s. 19.

72. Súdny dvor tiež označil za „štátnu pomoc“ povinnosť nákupu elektrickej energie veterného pôvodu financovanej prostredníctvom príspevku na náklady na službu vo verejnom záujme v oblasti elektrickej energie. Kritérium štátnych prostriedkov bolo splnené z dôvodu verejnej kontroly fondu, ktorý bol financovaný prostredníctvom príspevku na službu vo verejnom záujme v oblasti elektrickej energie (contribution au service public de l'électricité –CSPE) a ktorý spravovala Caisse des dépôts et consignations.³¹

73. Ako však uviedli Fromont a Cartier-Bresson, „Súdny dvor sa nezastavil len pri postavení inštitúcie, cez ktorú prechádzajú prostriedky. V každom jednotlivom prípade overuje existenciu verejnej kontroly nad využívaním prostriedkov. V rozsudku [z 15. júla 2004, Pearle a i. (C-345/02, EU:C:2004:448, bod 41)], ktorý sa týkal financovania reklamnej kampane v prospech optikov, prostriedky použité na financovanie tejto reklamy vybrala od súkromných podnikov verejnoprávna profesijná organizácia. Súdny dvor vylúčil kritérium štátnych prostriedkov, lebo táto organizácia ‚v žiadnom okamihu nem[ohla] voľne nakladať s príspevkami, ktoré boli ‚určen[é] na financovanie [reklamnej] kampane‘. Conseil d'État [Štátna rada (Francúzsko)] tiež rozhodla, že za štátnu pomoc nemožno považovať výnos, ktorým sa na základe... Code rural et de la pêche maritime (zákoník poľnohospodárstva a námorného rybolovu) rozširuje uplatňovanie dohody, ktorou sa zavádzajú príspevky v rámci poľnohospodárskej medziodborovej organizácie. Vychádzala z toho, že činnosti financované z týchto príspevkov uskutočňovala nezávisle medziodborová organizácia, ktorá ich vyberala, pričom výťažok z týchto príspevkov nebol nikdy poskytnutý orgánom verejnej moci (CE, 7. mája 2008, Coopérative Cooperl Hunaudaye: Zb. CE 2008, tabuľky, s. 605 – 640. – GLASER, E.: Les cotisations volontaires obligatoires perçues par les organisations interprofessionnelles. In: Dr. adm. 2008, komentár 160). Z tých istých dôvodov Súdny dvor rozhodol, že výnos o rozšírení uplatňovania dohody uzavretej v rámci odborovej organizácie pôsobiacej v oblasti výroby morčacieho mäsa nespĺňal kritérium štátnych prostriedkov [rozsudok z 30. mája 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348)]“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát)³².

74. V rozsudku z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), Súdny dvor tiež dospel k záveru, že nejde o „štátnu pomoc“, lebo výhody poskytované výrobcami zelenej elektrickej energie boli financované výlučne súkromnými dodávateľmi elektrickej energie prostredníctvom fondov, nad ktorými štát nikdy nemal kontrolu a ktoré teda „v skutočnosti nikdy neopustia súkromný sektor“. (pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs vo veci PreussenElektra, C-379/98, EU:C:2000:585, bod 166). V tom istom zmysle sa rozsudok z 5. marca 2009, UTECA (C-222/07, EU:C:2009:124), ktorý Všeobecný súd tiež citoval v napadnutom rozsudku, tak ako vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), týkal situácie, v ktorej predmetné prostriedky nikdy neopustili súkromnú sféru.

75. Ako správne uvádza Bacon³³, zásada PreussenElektra sa uplatní len vtedy, keď náklady na dotácie nesú výhradne súkromné subjekty, na ktoré sa vzťahuje povinnosť nákupu, a to bez akéhokoľvek príspevia prostredníctvom zákonne upraveného poplatku („the PreussenElektra principle will... only apply where the cost of the subsidy is borne entirely by the private operators subject to the purchase obligation, without any contribution via a regulated levy“).

³¹ Rozsudok z 19. decembra 2013, Association Vent De Colère! a i. (C-262/12, EU:C:2013:851). Pozri FROMONT, M., CARTIER-BRESSON, A.: c. d., s. 19.

³² Pozri FROMONT, M., CARTIER-BRESSON, A.: c. d., s. 18 a 19.

³³ BACON, K.: *European Union Law of State Aid*. Oxford University Press, 2017, s. 66, bod 2.106 a poznámka pod čiarou 454 (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

76. Ako vyplýva aj z rozsudkov z 15. júla 2004, Pearle a i. (C-345/02, EU:C:2004:448) a z 30. mája 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348, body 32 a 36), javí sa, že *ratio decidendi* spočívalo v tom, že sumy získané prostredníctvom poplatku neboli poskytnuté štátu, ale boli vyhradené pre tie subjekty, ktoré ich poskytli („the proceeds from the levy were not available to the State, but were ringfenced for the direct benefit of those who paid it“)³⁴.

77. Podľa napadnutého rozsudku je prejednávaná vec podobná rozsudku z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160).

78. Všeobecný súd po tom, čo v bode 209 svojho rozsudku rozhodol, že nemožno konštatovať, že prostriedky sa nachádzajú pod verejnou kontrolou, a teda predstavujú štátne prostriedky, len preto, lebo štát legislatívnym opatrením uložil tretej osobe povinnosť používať jej vlastné prostriedky určitým spôsobom, v bode 213 porovnal skutkové okolnosti prejednávaného prípadu so skutkovými okolnosťami veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), a uviedol, že podobnosť medzi týmito dvoma vecami spočíva v tom, že „v tejto poslednej uvedenej veci štát stanovil minimálne ceny za nákup elektrickej energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie, zatiaľ čo v prejednávanom prípade dánske orgány boli v podstate oprávnené stanoviť maximálnu sumu, ktorú mala TV2 Reklame vyplatiť spoločnosti TV2 za to, že TV2 poskytla reklamný vysielací čas zákazníkovi spoločnosti TV2 Reklame“.

79. Naopak³⁵ si myslím, že tieto dve veci sa tak zo skutkového, ako aj z právneho hľadiska značne odlišujú.

80. Po prvé prejednávaná vec sa týka prevodov prostriedkov zo súkromného podniku v nadväznosti na *rozhodnutie prijaté každý rok ministrom kultúry*, zatiaľ čo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), išlo o *všeobecne záväzné ustanovenie právneho predpisu* týkajúce sa prevodov, ktoré museli uskutočňovať určité podniky v prospech inej kategórie (predovšetkým súkromných) podnikateľov.

81. Po druhé, ako poznamenáva Komisia, vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), dotknutá spoločnosť (PreussenElektra) nebola poverená správou opatrenia pomoci, keďže nešlo o systém kompenzácie, na základe ktorého by spoločnosti, ktoré znášali dodatočné náklady, dostávali z tohto dôvodu kompenzáciu.

82. Riešenie použité v uvedenom rozsudku teda nemožno uplatniť v situácii, keď štát vytvoril samostatný právny subjekt, ako je TV2 Reklame, a poveril ho správou opatrenia pomoci.³⁶

83. Naproti tomu, skutkové okolnosti prejednávaného prípadu sú veľmi podobné skutkovým okolnostiam veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i. (C-206/06, EU:C:2008:413).

34 BACON, K.: c. d., s. 63, bod 2.100. Pozri rozsudky zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i., C-206/06, EU:C:2008:413, bod 72 a z 20. septembra 2007, Salvat père & fils a i./Komisia, T-136/05, EU:T:2007:295, bod 162, v ktorých sa dospelo k odlišnému rozhodnutiu.

35 Tak ako BACON, K.: c. d., ktorý po svojom komentári rozsudku z 13. marca 2001, PreussenElektra (C 379/98, EU:C:2001:160), ďalej konštatuje, že „[a] rather different example of the analysis of payments from private parties was the advertising revenues paid to the Danish broadcaster TV2, which the [General] Court held were not State resources despite the fact that the Danish authorities could restrict the percentage of those revenues that was transferred to TV2“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

36 Rozsudky zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i. (C-206/06, EU:C:2008:413, bod 74); a z 19. decembra 2013, Association Vent de Colère! a i. (C-262/12, EU:C:2013:851, bod 35), ako aj uznesenie z 22. októbra 2014, Elcogás (C-275/13, neuverejnené, EU:C:2014:2314, bod 32).

84. Verejnoprávna spoločnosť (SEP) bola poverená výberom súm vyplývajúcich z tarifnému príplatku, ktorý holandský štát zákonom uložil odberateľom elektrickej energie s cieľom pokryť náklady nezodpovedajúce podmienkam trhu. V praxi sa tento príplatok platil prevádzkovateľovi siete, ktorý musel každý rok odvieť príjem z poplatku spoločnosti SEP. Táto spoločnosť si následne ponechala 400 miliónov NLG (181 512 086,40 eura) na pokrytie nákladov nezodpovedajúcich podmienkam trhu, ktoré vznikli počas roka 2000, a zvyšok odviedla ministromi.

85. Súdny dvor v tejto veci v prvom rade rozhodol, že nie je dôležité, že táto určená spoločnosť (SEP) bola centrálou pre výber poplatku, správcou vybraných prostriedkov a príjemcom časti týchto prostriedkov, lebo bolo možné odlišiť rozdielne úlohy spoločnosti SEP a kontrolovať použitie prostriedkov, v dôsledku čoho podľa Súdneho dvora (bod 70 rozsudku zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i., C-206/06, EU:C:2008:413), „až do okamihu, keď si táto určená spoločnosť prideli sumu 400 miliónov NLG [181 512 086,40 eura], a po tomto pridelení s ňou voľne nakladá, zostáva uvedená suma pod verejnou kontrolou, čiže disponujú ňou vnútroštátne orgány, čo postačuje na považovanie sumy za štátne prostriedky (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. mája 2002, Francúzsko/Komisia, „Stardust Marine“, C-482/99, [EU:C:2002:294], bod 37)“.

86. Súdny dvor následne spresnil, že opatrenie posudzované v tejto veci sa odlišovalo od opatrenia, o ktoré išlo v rozsudku z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), „v ktorom Súdny dvor v bode 59 rozhodol, že povinnosť súkromných dodávateľov elektrickej energie kupovať za minimálne ceny elektrickú energiu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie nespôsobuje žiadny priamy alebo nepriamy prevod štátnych zdrojov na podniky vyrábajúce tento typ elektrickej energie. V poslednom uvedenom prípade podniky neboli poverené štátom spravovať štátne prostriedky, ale mali povinnosť výkupu z vlastných finančných prostriedkov“ [rozsudok zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i. (C-206/06, EU:C:2008:413, bod 74)].

87. Tak ako vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i. (C-206/06, EU:C:2008:413), TV2 Reklame je nezávislá verejnoprávna inštitúcia založená s cieľom získať prostriedky predajom reklamného priestoru spoločnosti TV2 a spravovať tieto prostriedky.

88. Okrem toho podľa bodu 32 uznesenia z 22. októbra 2014, Elcogás (C-275/13, neuverejnené, EU:C:2014:2314), „na rozdiel od prípadu, o ktorý ide vo veci samej, vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok [z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160)], v prvom rade súkromné podniky mali len povinnosť výkupu z vlastných finančných prostriedkov [(pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i., C-206/06, EU:C:2008:413, bod 74)]. V druhom rade predmetné finančné prostriedky sa nemohli považovať za štátne prostriedky, pretože v nijakom okamihu neboli pod verejnou kontrolou a neexistoval štátom zavedený a regulovaný mechanizmus na náhradu dodatočných nákladov vzniknutých súkromným podnikom, prostredníctvom ktorého tento štát zaručoval týmto podnikom krytie týchto dodatočných nákladov [(pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. decembra 2013, Association Vent De Colère! a i., C-262/12, EU:C:2013:851, bod 36)]“.

89. Tie isté úvahy sa vzťahujú aj na fond TV2, lebo tento fond je verejnoprávnu inštitúciou a minister navyše mohol nakladať s prostriedkami tohto fondu.

90. Tak ako v rozsudkoch citovaných v poznámke pod čiarou 36 týchto návrhov, zákonodarca stanovil režim, podľa ktorého verejnoprávna spoločnosť (v tomto prípade TV2 Reklame) dostáva kompenzáciu za pomoc, ktorú spravuje, v tomto prípade v podobe práva predávať reklamný priestor spoločnosti TV2.

91. Okrem toho treba dodať, že TV2 Reklame nemala – na rozdiel od prípadu, o ktorý išlo v rozsudku z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160) – povinnosť nákupu z vlastných finančných prostriedkov od spoločnosti TV2. Z dánskych právnych predpisov naopak vyplýva, že TV2 musela poskytovať reklamný priestor spoločnosti TV2 Reklame a že TV2 Reklame teda nebola povinná kupovať tento reklamný priestor od spoločnosti TV2 za vopred stanovenú cenu, ako to bolo v prípade uvedeného rozsudku.

92. Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa tým, že konštatoval, že prejednávacia vec je porovnateľná s vecou, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), dopustil nesprávneho právneho posúdenia, pričom tento nesprávny výklad mal zásadný význam v odôvodnení, na základe ktorého Všeobecný súd zrušil sporné rozhodnutie.

F. Neexistencia rozdielu, pokiaľ ide o pôvod prostriedkov z koncesionárskych poplatkov a príjmov z reklamy

93. Súhlasím s Komisiou v tom, že rozlíšenie pôvodu príjmov z reklamy prevedených zo spoločnosti TV2 Reklame na spoločnosť TV2 prostredníctvom fondu TV2 a pôvodu prostriedkov získaných z koncesionárskych poplatkov, ktoré boli prevedené z fondu TV2 na spoločnosť TV2, ktoré uskutočnil Všeobecný súd, nie je v prejednávanom prípade logické ani opodstatnené.

94. Je totiž zložitá zistiť, čím sa prostriedky pochádzajúce z platieb, ktoré musia súkromní užívatelia podľa zákona uhrádzať za prístup k verejnoprávnym televíznym kanálom, odlišujú od platieb uhrádzaných súkromnými inzerentmi s cieľom získať reklamný priestor v týchto médiách. V oboch prípadoch ide o prostriedky pochádzajúce od tretích osôb, ktoré sa vyplácajú súkromnému podniku, či už je ním DR alebo TV2 Reklame, za určité protiplnenie.

95. Nesprávne právne posúdenia, na ktoré som poukázal, svedčia o dôvodoch, pre ktoré Všeobecný súd dospel k záveru, že tieto dva typy prostriedkov sa mali posudzovať odlišne, hoci sa nachádzajú v rovnakej situácii, pokiaľ ide o ich pôvod.

G. Zámena pojmov „štátne prostriedky“ a „výhody“

96. Napokon súhlasím s Komisiou v tom, že najmä z bodu 211 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd si zrejme zamieňa pojmy „štátne prostriedky“ a „výhoda“ (pozri v tejto súvislosti body 175 až 220 napadnutého rozsudku).

97. Otázka, či prevod predmetných prostriedkov predstavuje výhodu, je pritom irelevantná pre posúdenie, či sa tieto prostriedky majú považovať za štátne prostriedky v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Táto otázka by sa mohla týkať len ďalšej zo štyroch podmienok, ktoré musia byť splnené na to, aby sa konštatovalo, že ide o štátnu pomoc v zmysle uvedeného článku, a to podmienky, aby predmetné opatrenie bolo selektívne, teda aby zvýhodňovalo „určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru“.

IV. O trovách

98. Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku, Súdny dvor uloží účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia a Viasat navrhli uložiť TV2 A/S povinnosť nahradiť trovy konania a TV2 A/S nemala vo veci úspech, je uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vynaložili Komisia a Viasat. Článok 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, stanovuje, že členské štáty

a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. Dánske kráľovstvo ako vedľajší účastník konania pred Všeobecným súdom znáša svoje vlastné trovy konania. Článok 140 ods. 2 uvedeného rokovacieho poriadku, ktorý je uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, stanovuje, že Dozorný úrad EZVO znáša svoje vlastné trovy konania, pokiaľ vstúpi do konania ako vedľajší účastník konania. Dozorný úrad EZVO teda znáša svoje vlastné trovy konania.

V. Návrh

99. Z týchto dôvodov navrhujem, aby Súdny dvor:

- zrušil rozsudok Všeobecného súdu z 24. septembra 2015, T-674/11, TV2/Danmark/Komisia, v rozsahu, v akom bolo týmto rozsudkom zrušené rozhodnutie Komisie 2011/839/EÚ z 20. apríla 2011 o opatreniach Dánska (C 2/03) v prospech TV2/Danmark len z dôvodu, že Komisia v tomto rozhodnutí konštatovala, že príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 vyplatené spoločnosti TV2/Danmark prostredníctvom fondu TV2 predstavovali štátnu pomoc,
- zamietol tretí žalobný návrh, ktorý žalobkyňa uviedla subsidiárne, z vecného hľadiska,
- uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Európska komisia a Viasat Broadcasting UK Ltd, a
- rozhodol, že Dánske kráľovstvo a Dozorný úrad EZVO znášajú svoje vlastné trovy konania.